

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 9C/130/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711209461
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Soliarová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2019:8711209461.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudcom JUDr. Dagmar Soliarovou v právnej veci žalobcu X. R., K.. X.XX.XXXX, O. V., O. XXXX/XX, práv. zast. Advokátska kancelária Hudzík & Partners s.r.o., Poprad, Mnoheľova 830/15, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu ušlej mzdy brutto vo výške 11.115,72 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 17.8.2010 do zaplatenia, to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Slovenská republika n e m á nárok na náhradu trov za znalecké dokazovanie.

IV. Žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na tunajší súd žalobu, v ktorej žiadal náhradu škody vo výške 21.657 eur titulom straty na zárobku a sumy 250.000 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy. Nárok bol odôvodnený tým, že rozhodnutím OR PZ o priestupku č.p. ORP-352/DI-2-SK-2002 zo dňa 7.10.2002 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 4.000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov a to odo dňa 23.7.2002 do 23.3.2003 za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa mal žalobca dopustiť dňa 23.7.2002 pri vedení nákladného automobilu zn. Avia EČ: PP840AJ, keď nemal rešpektovať pokyn policajta na zastavenie, čím došlo k jeho bezprostrednému ohrozeniu a uvedené vozidlo viedol stredom vozovky. Proti tomuto rozhodnutiu o priestupku žalobca podal odvolanie 12.11.2002. Krajské riaditeľstvo PZ v Prešove rozhodnutím o odvolaní KRP-109/DI-2-2002 zo dňa 9.12.2002 odvolanie žalobcu zamietlo a rozhodnutie o priestupku vydané OR PZ Poprad potvrdilo. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 16.12.2002. Proti tomuto rozhodnutiu KR PZ Prešov podal žalobca žalobu, v ktorej sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 21S/1/2003-75 zo dňa 25.1.2007 žalobu zamietol, náhradu trov konania nepriznal. Voči tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Krajský súd Prešov rozsudkom sp.zn. 3So/2/2007 zo dňa 13.5.2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zrušil rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ Prešov zo dňa 9.12.2002 č.p. KRP-109/DI-2-2002 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dňa 18.8.2008 Krajské riaditeľstvo PZ v Prešove pod č. KRP-129-6/DI-2-2008 žalobcu upovedomilo, že konanie o priestupku zo dňa 23.7.2002, zo spáchania ktorého bol žalobca obvinený, bolo v zmysle § 76 ods. 1 písm. f) s poukazom na ust. § 20 zákona o priestupkoch zastavené, nakoľko zodpovednosť za priestupok zanikla uplynutím doby jedného roka od jeho spáchania a priestupok nemožno prejednať. Vzhľadom k týmto skutočnostiam dňa 28.8.2002 bola žalobcovi daná výpoveď z pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce z dôvodu, že zamestnanec prestal spĺňať podmienky na riadny výkon práce, nakoľko ako vodič motorového vozidla zamestnaný v Slovenskej pošte, Stredisko poštovej prevádzky Poprad, po zadržaní vodičského preukazu dňa 23.7.2002, nemohol viesť

motorové vozidlo a stratil spôsobilosť vykonávať prácu, ktorá bola dohodnutá v pracovnej zmluve a ktorej základným predpokladom bolo byť držiteľom vodičského oprávnenia. Pracovný pomer žalobcu skončil dňa 31.10.2002 a až doposiaľ nebol žalobca nikde zamestnaný. V dôsledku týchto udalostí sa u žalobcu prejavili ťažké depresie, začal sa liečiť na psychiatrii a bol aj hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení. Keď sa chcel žalobca v tom čase zamestnať, všetky ponúknuté zamestnania vyžadovali vodičský preukaz. Žalobca od 26.5.2003 poberal čiastočný invalidný dôchodok a od 2.5.2005 bol uznaný za invalidného s mierou poklesu vykonávať zárobkovú činnosť v 41%. Žalobca ďalej v návrhu poukázal na to, že dôvodom vzniku ťažkých depresívnych stavov bola strata zamestnania, nakoľko predtým sa nikdy neliečil na psychiatrii a nemal ani žiadne psychické problémy. Žil plnohodnotným životom a v Slovenskej pošte bol zamestnaný 24 rokov, od r.1978 do r.2002. Žalobca poukázal na svoje pracovné aj mimopracovné aktivity pred zadržaním vodičského preukazu, ktoré už v súčasnosti nemá. Ďalej uviedol, že škodovou udalosťou, od ktorej odvíja svoj nárok, je zadržanie vodičského preukazu dňa 23.7.2002, ktorá bola priamou a jedinou príčinou straty zamestnania a vzniku depresívnych stavov, ktoré vyústili až do priznania invalidity a hospitalizácie na psychiatrickom oddelení. Nezákonnosť rozhodnutia o priestupku, ktorým bol žalobcovi odobratý vodičský preukaz, bola vyslovená rozsudkom KS Prešov pod 3So/2/2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 23.7.2008 a ktorým bolo zrušené rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ v Prešove a bolo konštatované, že takéto rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zásadami právneho štátu. Právoplatnosťou rozsudku KS Prešov vzniklo žalobcovi ako poškodenému právo na náhradu škody, ktorá mu bola týmto rozhodnutím spôsobená a to jednak nárok na majetkovú ujmu spočívajúcu v strate na zárobku a jednak na náhradu nemajetkovej ujmy. Svoj nárok žalobca kvalifikoval podľa ust. § 1 ods. 1, § 2 a § 20 zák.č. 58/1969 Zb. Nezákonnosť rozhodnutia Krajského riaditeľstva PZ podľa žalobcu spočívala v tom, že bolo vydané v rozpore so základnými pravidlami konania uvedenými v správnom poriadku a v zákone o priestupkoch, pričom podľa žalobcu ak by KR PZ Prešov postupovalo v súlade so zákonom, rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zákaze činnosti viesť motorové vozidlá a o odňatí vodičského preukazu by nenadobudlo právoplatnosť. Žalobca by teda naďalej bol držiteľom vodičského preukazu a nevznikla by mu škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím.

2. Žalovaný sa k nároku žalobcu vyjadril tak, že nie sú splnené hmotnoprávne podmienky na náhradu škody. Poukázal na to, že rozhodnutie KR PZ bolo zrušené rozsudkom KS Prešov nie z dôvodu jeho nezákonnosti, ale z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. c) OSP, teda že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Tiež uviedol, že nie je daná príčinná súvislosť medzi údajným nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vznikom škody, ani nie je splnená podmienka nezákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci v zmysle zák.č. 58/1969 Zb. Namietal taktiež žalobcom výšku existencie škody.

3. Okresný súd Poprad medzitýmnym rozsudkom pod sp.zn. 9C/130/2011-121 zo dňa 22.9.2011 rozhodol o tom, že nárok žalobcu voči žalovanému čo do základu je dôvodný. Voči tomuto rozhodnutiu žalovaný podal odvolanie.

Krajský súd Prešov rozhodnutím pod sp.zn. 19Co/11/2012-157 zo dňa 19.2.2013 potvrdil rozsudok okresného súdu čo do základu vo vzťahu k náhrade škody titulom straty na zárobku a zrušil rozsudok čo do základu vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení krajského súdu bolo konštatované, že vo vzťahu k náhrade straty na zárobku poukazuje a stotožňuje sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. Bolo konštatované, že nezákonnosť rozhodnutia musí v čase prejednávania nároku poškodeného subjektu už vysloviť príslušný orgán tak, ako to bolo v tomto konaní, keď ho vyslovil Krajský súd Prešov a nezákonné rozhodnutie zrušil. Súd rozhodujúci o uplatnenom nároku na náhradu škody teda nie je oprávnený posudzovať zákonnosť alebo nezákonnosť rozhodnutia, v ktorého dôsledku došlo k vzniku škody, túto otázku nemôže riešiť ani ako predbežnú, uvedené už bolo vyriešené v súlade s platnými právnymi predpismi, čo musí rešpektovať aj súd konajúci v konaní o náhradu škody. Právo na náhradu škody je možné uplatniť si až vtedy, keď právoplatné rozhodnutie, v danom prípade rozhodnutie KR PZ Prešov zo dňa 9.12.2002 pod č.p. KRP-109/DI-2-2002, ktorým bola škoda spôsobená, zrušil alebo zmenil pre jeho nezákonnosť príslušný orgán, v tomto prípade rozsudkom krajského súdu. V prejednávanej veci sú splnené všetky hmotnoprávne predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle zák.č. 58/1969 Zb. a to nezákonné rozhodnutie KR PZ Prešov, krajského dopravného inšpektorátu, škoda, ktorá vznikla v majetkovej sfére žalobcu, nakoľko s ním bol rozviazaný pracovný pomer z dôvodu odobratia vodičského oprávnenia, na ktorý bol pracovný pomer žalobcu viazaný a z toho vyplývajúca príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou u žalobcu. Zároveň bola splnená aj ďalšia podmienka, ktorá vyplýva

z ust. § 4 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. spočívajúca v tom, že toto právoplatné rozhodnutie správneho orgánu bolo zrušené rozsudkom KS Prešov sp.zn. 3So/2/2007 zo dňa 13.5.2008. Krajský súd ďalej konštatoval, že právoplatnosťou rozhodnutia KS Prešov pod sp.zn. 3So/2/2007 zo dňa 13.5.2008, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie KR PZ zrušené, vzniklo poškodenému právo na náhradu škody nezákonným rozhodnutím mu spôsobenej. Preto v časti ohľadom náhrady škody titulom straty na zárobku krajský súd potvrdil výrok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

4. Žalobca žiadal svojím podaním pripustiť zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení nároku na náhradu mzdy od 1.11.2002 do 31.5.2013 na sumu 38.232 eur a v rozšírení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na sumu 320.000 eur. Návrh na rozšírenie žaloby vznesol na pojednávaní dňa 29.5.2013, pričom na tomto pojednávaní uviedol, že žiada zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 77.369 eur titulom straty na zárobku a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 320.000 eur. Stratu na zárobku špecifikoval sumou 32.835 eur za obdobie od septembra 2002 do 31.12.2011, k tomuto žiadal prirátať cestovné náhrady a stravné 14.804 eur od septembra 2002 do 31.12.2011 a špecifikoval sumu 30.000 eur ako rozdiel na zárobku od 1.1.2012 do 2.11.2017, čo je rozdiel medzi výškou zárobku a priznaným invalidným dôchodkom, keďže žalobcovi vznikne nárok na riadny starobný dôchodok dňa 2.11.2017. Svojím písomným podaním zo dňa 16.10.2013 kvantitatívne vyčíslil nárok a upravil žalobný petit žalobca tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 45.986 eur s 9% p.a. úrokom z omeškania od 17.8.2010 až do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 320.000 eur. Odôvodnil to tým, že vrámcí náhrady škody žiada zaplatiť stratu na zárobku od 1.11.2002 do 31.5.2013 vo výške 38.232 eur a náhradu stravného od 1.1.2002 do 31.5.2013 vo výške 7.754 eur. Žalobca vrámcí náhrady škody požiadal aj o úrok z omeškania od 17.8.2010, t.j. uplynutím 6-mesačnej lehoty od prerokovania náhrady škody so žalovaným. Okresný súd uznesením sp.zn. 9C/130/2011-248 zo dňa 24.10.2013 pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení nároku na náhradu mzdy od 1.11.2002 do 31.5.2013 na sumu 38.232 eur ako aj v rozšírení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na sumu 320.000 eur. Nepripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení nároku na náhradu stravného od 1.1.2002 do 31.5.2013 vo výške 7.754 eur ako aj v rozšírení nároku na zaplatenie 9% ročného úroku z omeškania zo sumy 45.986 eur od 17.8.2010 do zaplatenia. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 29.5.2013 ako aj následnými písomnými podaniami a návrhom doručeným súdu dňa 16.10.2013 požiadal súd o zmenu žaloby spočívajúcu v jej rozšírení, keď žiadal rozšíriť už uplatnený nárok na náhradu mzdy a to až do 31.5.2013 na sumu 38.232 eur a uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na sumu 320.000 eur. Súd pripustil túto zmenu žaloby, nakoľko ohľadom týchto nárokov už bolo vykonané dokazovanie s tým, že základ nároku pokiaľ sa týka straty na zárobku je daný, keďže odvolací súd v tejto časti potvrdil medzitýmny rozsudok a taktiež už boli vykonané aj dokazovania vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy a boli dané podklady pre konanie o zmenenom nároku.

5. Právny zástupca žalobcu poukázal na znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru ekónomia, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, čím sa preukázalo, že ušlý zárobok žalobcu predstavoval 35.682,61 eur a zároveň žiadal náhradu škody týkajúcu sa aj stravného, ktoré by žalobcovi patrilo, pokiaľ by pracovný pomer trval. Preto žiadali žalovaného zaviazat' na náhradu škody vo výške 45.986 eur s 9% úrokom z omeškania od 17.8.2010 do zaplatenia. Zároveň právny zástupca uviedol, že najprv bol prerokovaný návrh na náhradu škody s tým, že 16.8.2010 uplynula lehota na plnenie a keďže nedošlo k úhrade náhrady škody zo strany žalovaného, tento úrok z omeškania žiadajú určiť od 17.8.2010.

6. Právny zástupca žalovaného uviedol, že čo sa týka znaleckého dokazovania vo veci, bolo z ich strany namietané, že výška, od ktorej si žalobca odvodzoval svoj nárok, sa má počítat' z priemerného zárobku žalobcu bez valorizácie. Poukázal na ust. § 21 zák.č. 58/1969 Zb., ktorý odkazuje na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade za stratu na zárobku, kde v zmysle § 447 ods. 1 OZ účinného v čase vydania žalobcom tvrdeného nezákonného rozhodnutia sa náhrada za stratu na zárobku vypočíta ako náhrada za túto stratu po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite ako rozdiel medzi priemerným zárobkom pred poškodením a zárobkom dosahovaným po poškodení s pripočítaním invalidného alebo čiastočného invalidného dôchodku. Konkrétne poukázal na určité časové obdobia, pri ktorých znalec túto mzdu aj nevalorizoval. Ďalej právny zástupca uviedol, že žalobca nepožiadat' o vrátenie vodičského preukazu ani po 8 mesiacoch, pričom nezaplatil ani pokutu tvrdiac, že takýmto počínaním by sa priznal ku spáchaniu priestupku. Je preto zrejmé, že štát zastúpený ministerstvom vnútra môže zodpovedať za škodu iba do obdobia 4 mesiacov, kedy si žalobca mohol požiadať o vrátenie vodičského preukazu, pričom najneskorší termín vrátenia je obdobie 8 mesiacov. Ak

teda žalobca dostal výpoveď s výpovednou dobou, ktorá uplynula ku koncu októbra 2002, ušlá mzda by žalobcovi prináležala za mesiace november, december 2002 a január, február 2003 a výsledná suma by celkovo predstavovala 154 eur. Keďže žalobca mal možnosť požiadať o vrátenie vodičského preukazu, tým pre štát v zastúpení ministerstvom vnútra končí príčinná súvislosť k zodpovednosti za škodu. Znalec vypočítal ušlú mzdu za obdobie od novembra 2002 do mája 2013 tak, že čistá mzda žalobcu by za toto obdobie predstavovala 35.682,61 eur. Žalobcovi boli vyplatené ďalšie dávky a to podpora v nezamestnanosti, dávka sociálnej pomoci a čiastočný invalidný dôchodok za uvedené obdobie celkovo vo výške 23.696,30 eur. Túto sumu je potrebné odpočítať od znalcom určenej sumy predstavujúcej čistú mzdu a tak by ušlá mzda predstavovala sumu 11.986,31 eur. Od r.2006 znalec mzdu valorizoval a vypočítal ju až do r.2013, pričom tento nárok od r.2009 považuje žalovaný za premlčaný. Žalovaný vo svojich výpovediach taktiež uviedol, že vznáša námietku premlčania, pokiaľ sa týka rozšíreného nároku na náhradu skutočnej škody a má za to, že nárok žalobcu uplatnený za obdobie od 1.1.2009 do 31.5.2013 je premlčaný. Žalovaný poukázal aj na objektívnu premlčaciu lehotu v zmysle ust. § 22 zák.č. 58/1969 Zb. a to 10 rokov odo dňa, keď poškodenému bolo oznámené nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda. V tomto prípade je to rozhodnutie o priestupku. Nadobudnutie právoplatnosti tohto rozhodnutia je dňa 16.12.2002 a možno konštatovať, že objektívna premlčacia doba uplynula 17.12.2012 a preto trvajú na tom, že nárok žalobcu uplatnený za obdobie od 1.1.2009 do 31.5.2013 je premlčaný. Žalovaný ďalej poukázal na to, že rozhodnutie o priestupku žalobca prevzal dňa 15.10.2002 a rozhodnutie o odvolaní dňa 16.12.2002. Na účely určenia uplynutia objektívnej premlčacej doby s poukazom na ust. § 22 zákona č. 58/1969 Zb. po zistení dátumov doručenia uvedených rozhodnutí žalobcovi má žalovaný za to, že objektívna premlčacia doba začala plynúť 17.12.2002, pričom posledný deň premlčacej doby uplynul dňa 17.12.2012.

7. Právny zástupca žalobcu k vznesenej námietke premlčania uviedol, že táto je nedôvodná. Ak žalovaný udáva, že posledný deň premlčacej lehoty bol deň 4.1.2012 a že žalobca rozšíril žalobný návrh až na pojednávaní 29.5.2013, tak žalobca v tomto prípade poukazuje na to, že pri podaní žalobného návrhu dňa 21.7.2011 si navrhovateľ nemohol uplatniť nárok na náhradu straty na zárobku od tohto dátumu až do 31.5.2013, pretože v tomto čase mu takáto náhrada škody ešte nevznikla. Účelom premlčania je ochrana dlžníka pred neobmedzenou možnosťou veriteľa vymáhať splatnú pohľadávku. Základným princípom inštitútu premlčania je zároveň povinnosť veriteľa do určitej doby uplatniť svoj nárok na súde. Pokiaľ žalobca podal žalobu pred uplynutím premlčacej doby a následne svoj žalobný návrh rozšíril, neohrozil postavenie žalovaného v tom smere, že tento o existencii tohto nároku nevedel. Konkrétna výška straty na zárobku bola síce upravená v priebehu súdneho konania, avšak to nič nemení na skutočnosti, že žalobca uplatnil svoje právo pred uplynutím premlčacej doby.

8. Žalovaný ďalej vo svojom písomnom podaní zo dňa 14.5.2014 uviedol, že pokiaľ sa týka výšky skutočnej škody, žiadal, aby súd pri určovaní jej výšky vychádzal zo sumy maximálne 646,46 eur. K tomuto dospel tak, že od výšky priemerného zárobku žalobcu v r.2002 bola odpočítaná výška dávky v nezamestnanosti, ktorá bola žalobcovi priznaná za obdobie od 1.11.2002 do 23.3.2003, kedy žalobcovi uplynula doba zákazu činnosti. Náhrada skutočnej škody by mohla prináležať žalobcovi len za obdobie od 1.11.2002, kedy sa stal nezamestnaným, do 23.3.2003, kedy mu uplynul posledný deň zákazu činnosti viesť motorové vozidlo. Po tomto dátume žalobca mohol požiadať o vrátenie vodičského preukazu, čo však neurobil. Žalobca odmietol zaplatiť pokutu vo výške 4.000 Sk, ktorá mu bola uložená a žalobca si vodičský preukaz prevzal, až keď sa domnieval, že uplynula premlčacia doba na zaplatenie pokuty 21.6.2006. Po uplynutí doby zákazu činnosti si teda škodu žalobca zapríčinil výlučne sám svojím konaním a teda po dátume 23.3.2003 znáša žalobca zodpovednosť za škodu, o ktorej tvrdí, že mu vznikla. Pri výpočte skutočnej škody by sa malo vychádzať z výšky priemernej mzdy za r. 2002, ktorú žalobca uviedol a to pri zohľadnení ustanovení Občianskeho zákonníka účinného v čase vydania rozhodnutia o priestupku a rozhodnutia o odvolaní týkajúcich sa straty na zárobku sa vždy vychádza z priemerného zárobku, ktorý bol dosahovaný v čase pred poškodením, v tomto prípade je to priemerný zárobok žalobcu za r.2002 a zárobkom dosahovaným po poškodení po započítaní výšky invalidného dôchodku príp. čiastočného invalidného dôchodku.

9. Právny zástupca žalobcu uviedol, že v tomto konaní je preukázaná príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou spočívajúcou v strate na zárobku od novembra 2002 až do mája 2013. Žalobca z objektívneho hľadiska vykonal všetko, aby si mohol po strate zamestnania nájsť iné pracovné miesto. Ďalej poukázal na to, že žalovaný s poukazom na vznesenú námietku premlčania nezohľadnil pri výpočte objektívnej premlčacej doby, ktorú ustálil na deň 17.12.2012, spočívanie premlčacej doby

počas predbežného prerokovania nároku. Ak si žalobca vodičský preukaz neprevzal resp. nepožiadaval o vrátenie vodičského preukazu po uplynutí polovice 8-mesačného zákazu činnosti a nezaplatil pokutu 4.000 Sk, činil tak z dôvodu, že spáchanie priestupku od začiatku popiera, necítil sa byť vinný za spáchanie priestupku a iným konaním by tento svoj postoj poprel. Dokonca aj v prípade, ak by bol žalobcovi vodičský preukaz vrátený skôr, nebol by prijatý späť na pracovné miesto v Slovenskej pošte, keďže na jeho miesto bol ihneď po prepustení prijatý iný zamestnanec. V rozsudku Krajského súdu Prešov 3So/2/2007 vrámci svojho odôvodnenia sa uvádza pochybenie správneho orgánu, ktorým bola uložená pokuta a zadržaný vodičský preukaz. Krajský súd vytkol nedostatočné zistenie skutkového stavu, ďalej to, že o vine obvineného z priestupku boli od začiatku pochybnosti a že rozhodnutie správneho orgánu nie je spravodlivé a nemožno ho považovať ani za hodnoverné ani za presvedčivé.

10. Zo znaleckého posudku č. 14/2016 vypracovaného znalcom v odbore ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, vyplýva, že za obdobie od novembra 2002 do 31.5.2013 čistá priemerná mzda žalobcu podľa dokladov, ktoré boli zaslané Slovenskou poštou o priemernom a predpokladanom čistom mesačnom zárobku, je podľa žalobcu 61.924,78 eur. Počas uvedeného obdobia bola žalobcovi vyplatená podpora v nezamestnanosti vo výške 868,05 eur, dávka sociálnej pomoci 48,13 eur a čiastočný invalidný dôchodok 22.780,11 eur. Spolu za uvedené obdobie bola žalobcovi vyplatená suma 23.696,30 eur. Zo znaleckého posudku vyplýva, že žalobca vypočítal náhradu mzdy z dokladov zaslaných Slovenskou poštou o priemernom a predpokladanom čistom mesačnom zárobku. Ďalej znalec uviedol, že vypracoval za zamestnanca mzdový list, kde bola hrubá mzda podľa pracovnej zmluvy zvýšená valorizáciou, z ktorej bola vyčíslená čistá mzda za daný mesiac, t.j. mzda znížená o odvody na zdravotné a sociálne poistenie. Podľa takto vypočítanej mzdy by čistá mzda za obdobie od 11/2002 do 5/2013 činila 35.682,61 eur. Čo sa týka vyplatených čiastok žalobcovi (podpora v nezamestnanosti, dávka sociálnej pomoci a čiastočný invalidný dôchodok), toto znalec vyčíslil vo výške 23.696,30 eur. Zároveň znalec uviedol, že ušlá mzda vypočítaná zo strany žalobcu bola vypočítaná z dokladov, ktoré boli zaslané Slovenskou poštou o priemernom čistom mesačnom zárobku a znalec ušlú mzdu vypočítal z dokladov - dohody o zmene pracovnej zmluvy z 28.2.2002, ktorá je súčasťou pracovnej zmluvy, kde základná mzda bola vo výške 8.500 Sk so stupňom náročnosti 2/S, t.j. násobené koeficientom 1,2.

11. Znalec doplnil znalecký posudok doplnkom č. 5/2019 vo vyčíslení nároku na náhradu ušlej mzdy, pričom zo záverov vyplýva, že výška ušlého zárobku žalobcu v období od 1.11.2002 do 15.3.2003, t.j. za obdobie, kedy bol žalobca vedený v evidencii nezamestnaných a poberal podporu v nezamestnanosti, by bola z hrubej mzdy v sume 11.897 Sk (394,91 eur). Výšku ušlého zárobku vypočítal tak, že od súčtu miezd za jednotlivé mesiace predmetného obdobia podľa dohody o zmene pracovnej činnosti a valorizácie odpočítal vyplatenú podporu v nezamestnanosti, dávku sociálnej pomoci a čiastočný invalidný dôchodok. Týmto spôsobom postupoval aj pri všetkých ďalších označených obdobiach, kedy od súčtu miezd za jednotlivé mesiace odpočítal vyplatený invalidný dôchodok. Od 16.3.2003 do 25.5.2003 bol poberateľom dávky sociálnej pomoci, ktorú znalec odpočítal od výšky ušlého zárobku, pričom za uvedené obdobie výška ušlého zárobku z hrubej mzdy by činila 18.070 Sk (599,82 eur). Za ďalšie obdobie od 26.5.2003 do 31.12.2003 výška ušlého zárobku z hrubej mzdy by činila 30.110 Sk (1.165,43 eur). Za obdobie od 1.1.2004 do 31.12.2004 výška ušlého zárobku z hrubej mzdy by činila 55.913 Sk (1.855,98 eur). Za obdobie od 1.1.2005 do 31.12.2005 výška ušlého zárobku z hrubej mzdy by činila 52.212 Sk (1.733,12 eur). Za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006 výška ušlého zárobku z hrubej mzdy by činila 50.412 Sk (1.673,37 eur). Za obdobie od 1.1.2007 do 31.12.2007 výška ušlého zárobku z hrubej mzdy by činila 54.522 Sk (1.809,80 eur). Za obdobie od 1.1.2008 do 31.12.2008 výška ušlého zárobku z hrubej mzdy by činila 56.736 Sk (1.883,29 eur).

12. Podľa § 1 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo o treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie. Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánom spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 1 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 2 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

Podľa § 4 ods. 1 cit. zákona nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa § 4 ods. 2 cit. zákona ako výnimku z ustanovenia ods. 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku zrušené alebo zmenené.

Podľa § 22 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Podľa § 22 ods. 2 cit. zákona najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa § 22 ods. 3 cit. zákona ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne, premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania najdlhšie však po dobu 6 mesiacov neplynú.

Podľa § 27 cit. zákona zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

13. Medzitýmny rozsudkom Okresného súdu Poprad pod sp.zn. 9C/130/2011-121zo dňa 22.9.2011bolo rozhodnuté o tom, že nárok žalobcu voči žalovanému čo do základu je dôvodný.

Rozsudkom Krajského súdu Prešov pod sp.zn. 19Co/11/2012-157 zo dňa 19.2.2013 bol potvrdený rozsudok čo do základu vo vzťahu k náhrade škody titulom straty na zárobku. V časti vo vzťahu k náhrade majetkovej ujmy bol rozsudok zrušený a vrátený súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

14. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Z ustanovenia § 100 ods. 2 OZ vyplýva, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ust. § 105, záložné práva sa nepremlčujú skôr než zabezpečená pohľadávka. Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá (§ 100 ods. 3).

15. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

16. Žaloba o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím bola žalobcom podaná dňa 21.7.2011. Rozhodnutie krajského súdu sp.zn. 3So/2/2007, o ktoré žalobca opiera svoj nárok, nadobudlo právoplatnosť dňa 23.7.2008 a stalo sa vykonateľným 8.8.2008. Na základe tohto rozhodnutia krajský dopravný inšpektorát rozhodol o zastavení predmetného konania. Právoplatnosťou rozsudku KS Prešov, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody. Žaloba bola teda podaná v 3-ročnej lehote v zmysle ust. § 22 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. náhrada škody prináleží žalobcovi počnúc dňom 1.11.2002, kedy sa stal nezamestnaným. Rozhodnutie o priestupku žalobca prevzal dňa 15.10.2002. Voči tomuto rozhodnutiu o priestupku podal odvolanie. Krajské riaditeľstvo PZ Prešov rozhodnutím o odvolaní zo dňa 9.12.2002 odvolanie žalobcu zamietlo a potvrdilo rozhodnutie

o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom OR PZ Poprad. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.12.2002. Za začiatok plynutia lehoty sa považuje deň 17.12.2002, teda deň nasledujúci po dni, kedy si žalobca prevzal rozhodnutie o odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku. Podľa ust. § 22 ods. 2 zák.č. 58/1969 Zb. sa právo premlčí najneskôr za 10 rokov odo dňa, kedy poškodenému bolo doručené nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda. V zmysle 10-ročnej premlčacej doby by táto uplynula dňa 17.12.2012. Táto premlčacia doba neplynula od doručenia žalobcovej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do doručenia odpovede na túto žiadosť, t.j. od 16.2.2010 do 29.7.2010, čo celkovo predstavuje 5 mesiacov a 13 dní. Najneskôr sa právo žalobcu v zmysle § 22 ods. 2 a 3 zák.č. 58/1969 Zb. premlčalo 30.5.2013 (17.12.2002 + 10 rokov + 5 mesiacov + 13 dní, čím uplynula objektívna premlčacia lehota). Žalobca požiadal o zmenu petitu žaloby a rozšírenie tejto žaloby na pojednávaní dňa 29.5.2013, na ktorom bola inak kvantitatívne špecifikovaná, avšak písomne túto zmenu petitu doručil až dňa 16.10.2013, kde už konkrétne uviedol, čoho sa domáha a táto zmena žaloby čo do jej kvantitatívneho rozšírenia bola doručená súdu. O tomto návrhu rozhodol súd uznesením pod sp.zn. 9C/130/2011-248 zo dňa 24.10.2013. Z uvedeného teda vyplýva, že nárok žalobcu od 1.1.2009 do 31.5.2013 nie je dôvodný, nakoľko súd vzhliadol k námietke premlčania vznesenej zo strany žalovaného. Súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie krajského súdu 19Co/155/2017-450, kedy v bode 8 tohto rozhodnutia poukázal na to, že rozhodujúcim okamihom pre správne posúdenie námietky premlčania je kedy bolo nezákonné rozhodnutie žalobcovi doručené (17.12.2002), ako dlho premlčacia doba v dôsledku predbežného prerokovania spočívala (5 mesiacov a 13 dní) a kedy bola zmena žaloby čo do jej kvantitatívneho rozšírenia doručená súdu (16.10.2013). Na základe toho súd po vzhliadnutí námietky premlčania rozhodoval len o nároku na stratu na zárobku za obdobie od 1.11.2002 do 31.12.2008.

17. Podľa § 415 OZ každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Podľa § 441 OZ ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa § 21 zák.č. 58/1969 Zb. strata na zárobku sa uhrádza aj keď nejde o škodu na zdraví.

Podľa § 447 OZ náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného alebo pri invalidite sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako suma úrazovej renty podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

18. V predmetnom konaní bola preukázaná príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou spočívajúcou v strate na zárobku a rozhodnutím OR PZ Poprad o priestupku zo dňa 7.10.2002. V ďalšom súd poukazuje na rozhodnutie KS Prešov 3So/2/2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23.7.2008 a ktorým bolo zrušené rozhodnutie KR PZ Prešov. V dôsledku rozhodnutia o priestupku došlo k odobratiu vodičského preukazu u žalobcu, k následnému rozviazaniu pracovného pomeru na strane žalobcu, čo už bolo konštatované aj v medzitýmnom rozsudku Okresného súdu Poprad. Ustanovenie § 21 zák.č. 58/1969 odkazuje na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka za stratu na zárobku v zmysle § 447 OZ účinného v čase vydania žalobcom tvrdeného nezákonného rozhodnutia, pričom podľa tohto ustanovenia sa náhrada za stratu na zárobku vypočíta ako náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite ako rozdiel medzi priemerným zárobkom pred poškodením a zárobkom dosahovaným po poškodení s pripočítaním invalidného alebo čiastočného invalidného dôchodku. Toto zodpovedá aj príslušným ustanoveniam Zákonníka práce, ktoré sa týkajú jednak pracovného pomeru a jednak mzdy a to ust. § 118 - 119 Zákonníka práce, § 134 ods. 1, 2, 4 Zákonníka práce.

19. Žalovaný poukázal na to, že neexistuje príčinná súvislosť medzi vznikom škody v súvislosti so zákazom viesť motorové vozidlá. Po uplynutí sankcie žalobcovi podľa názoru žalovaného nič nebránilo si od 24.3.2003 prevziať vodičské oprávnenie a uplatniť sa na trhu práce prostredníctvom pracovných pozícií, ktoré vyžadujú vodičské oprávnenie. Žalobca mohol požiadať o upustenie od výkonu sankcie zákazu viesť motorové vozidlá už od 24.11.2002. Podľa názoru žalovaného teda škoda bola spôsobená aj zavinením poškodeného. Po uplynutí sankcie si navyše vodičský preukaz nevyzdvihol a nepokúsil uplatniť svoje práva a požiadať o odpustenie zvyšku sankcie. Žalovaný zastáva názor, že za uvedené

obdobie 10 rokov neexistuje príčinná súvislosť za vznik škody medzi zákazom viesť motorové vozidlá na 8 mesiacov a tým, že žalobca nepracuje 15 rokov. Vzhľadom k uvedenému čo sa týka výšky škody táto by mala predstavovať nanajvýš sumu 824,88 eur. Žalovaný vychádzal pri výpočtoch ušlej mzdy zo znaleckého posudku č. 14/2016 a to za obdobie od novembra 2002 do júna 2003, teda za obdobie 8 mesiacov, počas ktorých bol zadržaný vodičský preukaz žalobcovi a kde výška ušlej mzdy činila 824,88 eur. Žalobca mal možnosť prevziať si resp. požiadať o vrátenie vodičského preukazu.

20. Žalobca k tomuto uviedol, že nebolo možné prevziať si vodičský preukaz v uvedenom čase. Vodičský preukaz mu bol odňatý, na základe toho bol s ním zrušený pracovný pomer a následneostal nezamestnaný, evidovaný na úrade práce. Zo strany policajného zboru nikdy nebol vyzvaný, aby si prevzal vodičský preukaz a na možnosť prevziať si vodičský preukaz ho upozornil až predchádzajúci právny zástupca, pričom sa jednalo o necelé štyri roky od zadržania vodičského preukazu. Keď si uvedenú skutočnosť išiel vybaviť, bol už invalidný dôchodca a to od mája 2003. Pri vydaní vodičského preukazu žalobca žiadal potvrdenie o tom, že mu bol vydaný, pričom civilná zamestnankyňa uviedla, že takéto potvrdenie nevydávajú a všetko je v evidencii. Po ukončení sankcie v marci 2003 si vodičský preukaz nemohol prevziať, nebol by mu vydaný, pretože nemal zaplatenú pokutu 4.000 Sk, ktorú ani nemienil zaplatiť, pretože sa žiadneho priestupku nedopustil. Pokiaľ sa týka ďalšej možnosti uplatnenia na trhu práce, žalobca uvádzal, že konaním príslušníkov policajného zboru mu bola spôsobená doživotná trauma, nevratné poškodenie zdravia, keďže v dôsledku všetkých následných udalostí sa dostal do stavu ťažkých depresí a od r.2004 je vedený v psychiatrickej ambulancii a napriek nastavenej liečbe táto zdravotný stav nezlepšila, naopak bol už 3-krát hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení. V dôsledku ťažkých depresí je sústavne unavený, vyčerpaný, nevládný a nemôže vykonávať žiadnu fyzickú prácu, má problémy so spánkom počas noci, teda nemôže vykonávať prácu ani počas nočných hodín a zmenil sa mu aj osobný život. Depresie vyvolávajú bolesti hlavy, kĺbov a podobne. Navštevuje aj iné ambulancie - gastroenterologickú, alergologickú, napriek liečbe nedochádza k zlepšeniu zdravotného stavu a preto bol uznaný invalidným dôchodcom. V čase, keď bol nezamestnaný, využil všetky možné pracovné ponuky, ktoré trh ponúkal, či už sa jednalo o Chemosvit - nevzali ho, čo bolo dokladované, Tatragónku, Tatramat, opätovne nebol vybraný. Ďalej uviedol, že mu bola priznaná len polovičná podpora v nezamestnanosti, nakoľko pracovný pomer bol ukončený výpoveďou pre porušenie pracovnej disciplíny, čiže aj jeho finančná situácia v tom čase bola veľmi zlá. Svoje tvrdenia ohľadom zdravotného stavu podložil lekáskymi správami, z ktorých vyplýva, že menovaný trpí depresiami, bol viackrát hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení. V dôsledku svojho zdravotného stavu bol uznaný invalidným dôchodcom. S poukazom na priznanú invaliditu ako aj na uvedené lekárske správy má súd za to, že na strane žalobcu nebolo možné si situáciu riešiť iným spôsobom, riadne sa zamestnať, na základe čoho by mal riadny príjem a preto pokiaľ sa týka straty na zárobku, súd mu túto stratu na zárobku priznal v zmysle znaleckého posudku tak ako bola vypočítaná znalcom z odboru ekonómie za obdobie od 1.11.2002 (odkedy sa stal nezamestnaným) do 31.12.2008 (podľa pôvodného návrhu, nakoľko od 1.1.2009 vzhliadol na námietku premičania vznesenú žalovaným). Za obdobie od 1.11.2002 do 15.3.2003 (keď bol žalobca vedený v evidencii nezamestnaných a poberal podporu v nezamestnanosti) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 11.897 Sk (394,91 eur). Za obdobie od 16.3.2003 do 25.5.2003 (obdobie, keď žalobca poberal dávku sociálnej pomoci) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 18.070 Sk (599,82 eur). Za obdobie od 26.5.2003 do 31.12.2003 (žalobca poberal čiastočný invalidný dôchodok) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 35.110 Sk (1.165,43 eur). Za obdobie od 1.1.2004 do 31.12.2004 (žalobca poberal čiastočný invalidný dôchodok) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 55.913 Sk (1.855,98 eur). Za obdobie od 1.1.2005 do 31.12.2005 (žalobca poberal čiastočný invalidný dôchodok) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 52.212 Sk (1.733,12 eur). Za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006 (žalobca poberal čiastočný invalidný dôchodok) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 50.412 Sk (1.673,37 eur). Za obdobie od 1.1.2007 do 31.12.2007 (žalobca poberal čiastočný invalidný dôchodok) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 54.522 Sk (1.809,80 eur). Za obdobie od 1.1.2008 do 31.12.2008 (žalobca poberal čiastočný invalidný dôchodok) znalec vyčíslil výšku ušlého zárobku z hrubej mzdy 56.736 Sk (1.883,29 eur).

21. Vzhľadom na omeškanie žalovaného vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády 87/2005 Zb., výška úrokov z omeškania predstavuje 2-násobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska vždy k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vzhľadom k tejto skutočnosti požadovaná výška úrokov z omeškania bola uvedená v správnej výške. Žalobca žiadal úroky z omeškania od 17.8.2010, t.j. uplynutím 6-mesačnej

lehoty od prerokovania náhrady škody so žalovaným. Tento nárok žalobcu súd uznáva ako dôvodný a preto v tejto časti návrhu vyhovel. Žalovaný ani po prerokovaní náhrady škody túto platíť nezačal a preto sa dostal do omeškania.

22. Pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, ktorú žiadal žalobca rozšírením nároku na pojednávaní dňa 30.11.2016 vo výške 400.000 eur, súd k tomuto uvádza nasledovné - zákon č. 58/1969 Zb. umožňoval výlučne odškodnenie skutočnej škody a ušlého zisku bez nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy. Uvedenou otázkou práva na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. sa zaoberal a rozhodol NS SR pod sp.zn. 4Cdo/177/2005, kde vyslovil, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno priznať podľa zákona č. 58/1969 Zb. Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 Ústavy, sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Žalobca svoju nemajetkovú ujmu odvodzuje od príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, pričom súd má za to, že v súdnom konaní sa žalobca domáha ochrany osobnosti podľa § 11 OZ. V tomto je však pasívne legitimovaný len ten, kto zasiahol do osobných práv žalobcu. V uvedenom prípade nejde o vzťah zodpovednosti štátu za konanie štátnych orgánov. Na toto poukázal aj žalovaný, ktorý uviedol, že pasívna legitímácia musí vychádzať z hmotného práva. Taktiež poukázal na uznesenie ÚS 137/07-15, kde ústavný súd vyjadril svoj názor, že zákon o zodpovednosti štátu patrí medzi výnimky zo všeobecnej zásady, podľa ktorej subjekt práva zodpovedá za škodu resp. ujmu, ktorú spôsobil. Je zrejmé, že štátny orgán a štát sú odlišnými subjektmi práva. Znamená to, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán škodu spôsobil, zodpovedným vecne pasívne legitimovaným je štát. Túto výnimku zo zásady zodpovednosti za škodu však možno uplatniť len v medziach pôsobnosti zákona o zodpovednosti štátu, teda iba na prípady, v ktorých vznikla škoda v zmysle jej definície a preto pokiaľ by sa mala žaloba žalobcu právne posúdiť podľa § 11 a nasl. OZ, žaloba smerujúca proti štátu musela by byť zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Takže pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom vnútra SR v tomto konaní nie je pasívne vecne legitimovaný subjekt. Súd sa stotožnil v tomto smere s názorom žalovaného a má za to, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný pokiaľ žalobca žiada nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v tomto konaní. Preto aj v tejto časti súd návrh zamietol.

23. Čo sa týka stravného, súd má za to, že žalobca si toto v tomto konaní nemôže uplatňovať, pretože je to nárok, ktorý môže uplatniť voči svojmu zamestnávateľovi. Preto aj v tejto časti súd návrh žalobcu zamietol.

24. Vo vzťahu k vyúčtovaniu za znalecké dokazovanie súd rozhodol tak, že Slovenská republika nemá nárok na náhradu trov konania. Žalobca bol úspešný v časti náhrady straty na zárobku a výšku tejto straty bolo potrebné vyčíslieť znalcom, ktorý bol riadne súdom ustanovený. U žalobcu je vzhľadom k poberaniu invalidného dôchodku aj predpoklad oslobodenia od zloženia záloh za znalecké dokazovanie.

25. Súd zároveň žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalobca bol úspešný v časti priznania straty na zárobku, ktorá výška však závisela od znaleckého posúdenia a bol neúspešný, pokiaľ sa týka straty na zárobku od 1.1.2009 do 31.5.2013. Ďalej bol neúspešný, pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy a stravného. Vo vzťahu k požadovanej sume straty na zárobku bol úspešný v cca 30%. Pomer úspechu a neúspechu predstavoval v prospech žalovaného 40%. Vyčíslenie výšky straty na zárobku záviselo od posúdenia znalca, preto súd trovy konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od jeho doručenia, a to prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).